

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Δ'—ΤΟΜΟΣ Ε'—ΦΥΛΛΟΝ 3.
30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1880.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΩΝ 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ — Μιραβώ, βίος και πολιτεία αὐτοῦ ὑπὸ Κ. Γ. Ξένου. — Περὶ τοῦ Φεουδαλικοῦ πύργου ὑπὸ Ε. Γ. Ζαλοκώστα — Ἡ ἀρχαία καὶ νέα Ἑλλάς κατὰ τὸν Jebb. — Ultimun vale ποίησις Α. Κουρτίδη — Ἐγὼ ἀγαπῶ μ' ἀλήθεια, ἐκ τῶν τοῦ Ἀντωνίου Φραβασίλη — Ἀνθραξ τῶν ἀμπέλων. — Δεκαήμερον. — Βιβλιογραφικὸν Δελτίον. — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ — Μελέτη ἐπὶ τοῦ Σαίξπηρ ὑπὸ Κ. Γ. Ξένου.

ΜΙΡΑΒΩ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ Αὐτοῦ¹⁾.

II

Ὁ Γαβριήλ — Ὁνῶριος — Ρικέτη — Μιραβώ ἐγεννήθη τὴν 9 Μαρτίου τοῦ 1749. Οἱ πρόγονοι αὐτοῦ εἶλκον τὸ γένος ἐκ τῶν Γιβελίνων τῆς Φλωρεντίας, ὅθεν ἐξωσθέντες τὸ 1268 κατέφυγον εἰς Προβηγγίαν καὶ ἐνεκατέστησαν ἐκεῖ. Πάντες οἱ Μιραβώ εἶχον τὴν ἱστορίαν των, ἦσαν χαρακτηρηστικὸι ἐνεργητικοί, εἶχον παρρησίαν καὶ θάρρος, ἅτινα ἐνούμενα μετὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος καὶ τῆς εἰλικρινείας, λεληθότως ἀναγκάζουσι τοὺς πολλοὺς νὰ ἀναγνωρίσωσιν εἰς τοὺς τοιοῦτους χαρακτηρηστικὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν ὑπεροχὴν, τὴν ἀρχηγίαν. Τοιοῦτος ἦτο ὁ Ἰωάννης Μιραβώ, τὸ παλληκάρι τῆς Προβηγγίας, τοῦ ὁποῦ ὅτε οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες ἦλθον νὰ πατήσωσι τὸν οὐδὸν τῆς θύρας οἱ Μασσαλιῶται τοῦ 1715 ὥρμησαν νὰ ρίψωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Ἰωάννης οὗτος, ὅστις κατὰ τὴν περιδοξὸν ἡμέραν τοῦ Κασσάνου πληρωθεὶς συνελέγη μετὰ τῶν νεκρῶν, ἐν τῷ σωρῷ τῶν ὁποίων ἐκεῖτο τεθαμμένος καὶ ὅστις ἐπειτα ἀνεγνωρίσθη ὡς ζῶν, ἔφερε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του, δεδεμένον τὸν βραχίονα καὶ ἀργυρᾶν ἄλυσιν, δι' ἧς ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του. Οὕτω παρουσίασεν αὐτὸν πρὸς τὸν Λουδοβίκον ΙΔ'. ὁ δούξ τῆς Βανδώμης. Ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ ἐπαινήσῃ τὸν Μιραβώ, δι' ὅσα ἔφερε δείγματα τῆς ἀνδρίας του. — Ναί. Μεγαλειότατε — ἀπήντησεν ἀποτόμως μὲν, ἀλλὰ μετὰ τῆς εἰλικρινείας τοῦ στρατιώτου ὁ Ρικέτης, — ἀλλ' ἐὰν ἀφίνων τὰς σημαίας ἠρχόμην εἰς τὴν αὐλὴν νὰ κολακεύσω καὶ δωροδοκῆσω

θὰ εἶχον πρὸ πολλοῦ τὸν προβιβασμόν μου καὶ ὀλιγωτέρας πληγὰς. — Ἐπρεπε νὰ σὲ γνωρίζω κάλλιον — εἶπεν ὁ δούξ — ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ θὰ σὲ παρουσιάσω πάντοτε εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ οὐδέποτε εἰς τὸν βασιλέα. Ὀλιγώτερον τραχὺς, ἀλλ' ἐπίσης ἐμπλεως θάρρους καὶ παρρησίας ὑπῆρξεν ὁ πατήρ τοῦ Γαβριήλ Μιραβώ. Οὗτος ἐπεδόθη μάλλον εἰς οἰκονομικὰς καὶ πολιτικὰς μελέτας ἔχαιρε δὲ, δανειζόμενος τὸν τίτλον ἐνὸς τῶν βιβλίων του, νὰ ἐπωνομάζῃ ἑαυτὸν τὸν φίλον τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὁ πατήρ Μιραβώ ἐνεκλείσθη ὡς μετὰ ταῦτα ὁ υἱὸς εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Βαινσαίν, διότι ἔγραψε τὴν περὶ τοῦ φόρου θεωρίαν του.

Ὁ τελευταῖος ὅμως τῶν Μιραβώ ἐμελλε νὰ συμπληρώσῃ τὴν δόξαν τῆς οἰκογενείας του. Ἡ φύσις ἠρνήθη εἰς αὐτὸν τὸ κάλλος τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος διὰ νὰ ἐπιδαφιεύσῃ ἀφθονώτερα εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν του τὰ δῶρά της. Ἰδίως ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἶχε τι τὸ ἀσύμμετρον. Ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου του ἀφῆκεν αἰώνια στίγματα ἢ εὐφλογία. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀσχημίαν τῆς μορφῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὅμως δὲν ἔλειπεν οὔτε ἡ ἔκφρασις ἐν τῇ δυσμορφίᾳ, οὔτε ἡ ἀποτύπωσις τῆς μεγαλοφυίας, μεθ' ὅλα τὰ στίγματα τῆς ἀσθενείας, ἐξετυλίσσετο προῶρις ἢ διανοητικῇ ἀνάπτυξις τοῦ παιδὸς ἐκείνου, περὶ τοῦ ὁποῦ αὐτὸς ὁ πατήρ του ἔλεγεν ὅτι ὑπὸ τὴν παιδικὴν ἐσθῆτα ἔκρυπτεν ἀνδρικήν καρδίαν.

Ἀλλὰ τόσον ἡ παιδική, ὅσον καὶ ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία τοῦ νέου Μιραβώ ὑπῆρξε πλήρης περιπετειῶν καὶ σκανδάλων. Οἱ βιογράφοι, οἱ εὐχαριστούμενοι νὰ συλλέγωσι μετ' ἐπιμελείας καὶ τὰ ἐλάχιστα ἀνέκδοτα τοῦ βίου τῶν ἡρώων των, δύναται νὰ πλάσωσιν ὀλόκληρον μυθιστορίαν ἐκ τῶν περιπετειῶν τούτων τῆς νεότητος τοῦ Μιραβώ. Καὶ εἶναι ἀληθῶς ὕλη μυθιστορίας αἱ φυλακίσεις αὐτοῦ ἐξ ὑπαμοιβῆς, τῶρα μὲν εἰς τὴν νῆσον τοῦ Re, τῶρα δὲ εἰς τὸν πύργον τοῦ If καὶ ἐπειτα εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Βαινσαίν, ὁποῦ ἀπηύθυνε τὰς περιλαλήτους ἐκείνας πρὸς τὴν Σοφίαν του ἐπιστολάς, ὅπου ἔγραψε τὴν περὶ τῶν ἰδιοσφραγίστων διαταγμάτων τοῦ βασιλέως πραγματείαν του. Εἶναι ἀληθῶς ὕλη μυθιστορίας αἱ ἐκδρομαὶ αὐτοῦ εἰς τὴν Κορσικὴν καὶ οἱ πόλεμοι, εἰς οὓς διεκρίθη,

ὁ γάμος αὐτοῦ μετὰ τῆς Αἰμιλίας Μαρνιάν, τῆς ὁποίας ἐντὸς ὀλίγου κατεσπατάλησε τὴν περιουσίαν, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ του ἐζήτησε κατ' αὐτοῦ τὴν δικαστικὴν ἀπαγόρευσιν καὶ περιώρισεν αὐτὸν εἰς τὴν κωμόπολιν τῆς Μανόσκης, ὅπου συνέγραψε τὸ περὶ δεσποτείας βιβλίον του. Ἄλλ' εἶναι πρὸ πάντων μυθιστορίας ὕλη ὁ ἔρωσ αὐτοῦ μετὰ τῆς Σοφίας Ρυφαί, νεαρᾶς συζύγου τοῦ γέροντος Μαρκεσίου Μοννιέ, αἱ καταδιώξεις αὐτοῦ, ἡ φυγὴ εἰς Ὀλλανδίαν, ὅπου ἠκολούθησεν αὐτὸν καὶ ἡ Σοφία, ἡ σύλληψις αὐτοῦ καὶ κάθειρξις ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Βαινσαίν.

Ἡ αἰχμαλωσία αὐτῆ τοῦ Μιραβώ διήρκεσε δύο καὶ τεσσαράκοντα ὅλους μῆνας. Ἡ Σοφία ἦτο ἐπίσης καθειργμένη ἐντὸς μονῆς καὶ πρὸς ταύτην ἀπηύθυνεν ἀντιπαρηγορίας τὰς ἐπιστολάς του ὁ ἐν Βαινσαίν δεσμώτης.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, ἐνῶ εἶναι γεγραμμέναι μετὰ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὸ πῦρ τῆς νεότητος, ἔχουσιν ἐν τούτοις τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν εὐθυκρισίαν τοῦ γήρατος ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνδρικὸν σθένος τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, ὅστις καὶ ἀπὸ τῶν δεσμῶν του ἐκτοξεύει τοὺς φοβερωτέρους κεραυνοὺς κατὰ τῆς δεσποτείας.

Οὕτω ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς φυλακῆς ἀντήχει ζωηρὰ ἢ φωνὴ τοῦ μετ' ὀλίγον ὑπερασπιστοῦ τῶν ἐλευθεριῶν τῆς πατρίδος του ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἣτις ἐμελλε ν' ἀντηχήσῃ βραδύτερον ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς συνελύσεως, ὡς σειρὰ ἀλλεπαλλήλων κεραυνῶν, οὓς ἐπαναλαμβάνει ἡ ἡχὴ τῶν ὀρέων. Ἡ ἱστορία καὶ αἱ περιπέτειαι τοῦ ἔρωτός του ἰδοῦ τὸ θέμα τῶν ἐπιστολῶν του. Διὰ τὸ ἀληθὲς πῦρ καὶ τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἀποπνεύουσιν, ὁ Λαάρπ παρέβαλεν αὐτὰς πρὸς τὰς ὠραιότερας ἐπιστολάς τῆς Ἰουλίας τοῦ Ρουσσώ. — Οὐδέποτε κατώρθωσέ τις ν' ἀποδείξῃ κάλλιον προσέθετο — ὅτι ὁ ἔρωσ ἔχει ἰδίον τι θέλημα νὰ λαλή πάντοτε περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνῃ πάντοτε χωρὶς νὰ ἐξαντληθῇ ἢ ἀποκάμῃ καὶ χωρὶς νὰ κουράζῃ τοὺς ἄλλους, ὅταν ἔχη τὴν εὐγλωττίαν ἐκείνην, ἣτις εἶναι τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ πλεονέκτημα. Δὲν ἔχουσιν εἶναι ἀληθῆς αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ τὸ ὕψος ἐκείνων τοῦ Βερθέρου, ἔχουσιν ὅμως τὸ πῦρ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἰακώβου Ὁρτη.

1) Ἴδε Φύλλον Β'. 20 Ἰανουαρίου.

